

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze jako soud odvolací projednal ve veřejném zasedání konaném v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Koudelky, Ph.D., a soudců JUDr. Renaty Humpové a Mgr. Daniely Dubné dne 16. ledna 2025 odvolání, které podali **a) obžalovaný V. H.**, narozený [redacted] v [redacted], a **b) poškozená R. V.**, narozená [redacted] v [redacted], proti rozsudku Okresního soudu Praha-východ ze dne 8. listopadu 2014, číslo jednací 23 T 44/2024-175, a rozhodl

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno f), odst. 2 trestního řádu se v napadeném rozsudku **ruší výrok o nároku poškozené R. V. na náhradu nemajetkové újmy.**

Při nezměněném výroku o vině, výroku o trestu a výroku o náhradě škody poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR se s použitím § 259 odstavec 3 trestního řádu **znovu rozhoduje** tak, že:

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je **obžalovaný V. H. povinen nahradit poškozené R. V., narozené [redacted], bytem [redacted], na náhradě nemajetkové újmy za bolestné částku 12 105,90 Kč s 12,75% úrokem z prodlení počínaje právní mocí tohoto rozhodnutí do zaplacení, a dále na náhradě nemajetkové újmy za zásah do osobnostních práv v částce 100 000 Kčs 12,75% úrokem z prodlení počínaje právní mocí tohoto rozhodnutí do zaplacení.**

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného **zamítá.**

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný V. H. uznán vinným pod bodem I.) přečinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1 trestního zákoníku, pod bodem II.)

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

zvláště závažným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku a pod bodem III.) přečinem nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku, kterých se dopustil jednáním popsaným ve výroku rozsudku. Za přečin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1 trestního zákoníku popsaný pod bodem I.) a dále za sbíhající se dva přečiny zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku z rozsudku Okresního soudu v Jeseníku ze dne 15. 11. 2022, sp. zn. 2 T 140/2022, byl odsouzen podle § 199 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 let nepodmíněně, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku byl současně zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Jeseníku ze dne 15. 11. 2022, sp. zn. 2 T 140/2022, který nabyl právní moci dne 15. 11. 2022, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, již došlo zrušením, pozbyla podkladu. Za trestné činy popsané pod body II.) a III.) výroku napadeného rozsudku byl obžalovaný odsouzen podle § 185 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 4 let nepodmíněně, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu pak byl obžalovaný zavázán povinností zaplatit poškozené R. V. na náhradě nemajetkové újmy za bolestné částku 12 150,90 Kč a na náhradě nemajetkové újmy za zásah do osobnostních práv částku 100 000 Kč, a se zbytkem uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy byla tato poškozená podle § 229 odst. 2 trestního řádu odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byl dále obžalovaný zavázán povinností zaplatit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky na náhradě škody částku 12 945 Kč.

2. Proti tomuto rozsudku podali včasná odvolání obžalovaný V. H. a poškozená R. V.
3. Obžalovaný napadá rozsudek ve všech jeho výrociích a soudu prvního stupně zejména vytýká nesprávné skutkové a právní závěry. Uvádí, že se cítí nevinný ve všech skutcích, které jsou mu kladeny za vinu, přiznává incident, kdy dal poškozené facku dne 30. 12. 2021, rozhodně však nesouhlasí s intenzitou útoku tak, jak je popsána v rozsudku, modřinu v obličeji poškozené odůvodňuje tím, že došlo ke kontaktu kosti o kloub. Zdůrazňuje, že i s ohledem na specifikum této trestné činnosti je stále třeba mít na paměti základní zásady trestního práva, a to sice že vina musí být obviněnému prokázána a také, že věc má být s v pochybnostech posuzována ve prospěch obviněného. K tomu uvádí, že Evropský soud pro lidská práva navíc zdůrazňuje, že je nutné, aby důkazní břemeno k prokázání viny nesla obžaloba, nikoli aby obviněný aktivně prokazoval svou nevinu (viz rozsudek ESLP Barberà, Messegué a Jabardo proti Španělsku, 1988; rozsudek ESLP ve věci Melich a Beck proti České republice ze dne 24. 7. 2008, stížnost č. 35450/04) a na stejný princip poukazují také novější rozhodnutí Nejvyššího soudu. Prokazování viny v projednávaném případě v převážné míře stojí na výpovědi poškozené, nicméně obsah její výpovědi není podporován výpověďmi ostatních svědků, kdy nikdo z nich nevypověděl, že by v inkriminované době na poškozené viděl nějaké známky násilí (vyjma útoku dne 30. 12. 2021, který přiznává, ale v míře jiné, než jak je popisován soudem). Všichni svědci, které navrhla vyslechnout obžaloba vypověděli, že o jeho chování se dozvěděli až zpětně, s poměrně značným časovým odstupem a přímo od poškozené. Toto soud prvního stupně hodnotil jako chování, které je v souladu s psychologíí oběti, jenže znalecký posudek jak na poškozenou, tak i na jeho osobu, první soud jako důkaz zamítnul. Pokud by bylo vycházeno z varianty, že poškozená se chovala jako oběť, proto nikomu nic neřekla, stále je zde jeho právo na to, aby mu byla vina prokázána, aby v pochybnostech byla věc posuzována v jeho prospěch a aby důkazní břemeno k prokázání viny nesla obžaloba. Soud prvního stupně sice dovodil, že chování poškozené je v souladu s psychologíí oběti, ale dovodil takto, aniž by si nechal skutečně zpracovat znalecký

posudek, který hodnotil jako nadbytečný náklad. Prvý soud v jednacích sání označil jeho chování vůči poškozené jako nehezké, jenže pro odsouzení je podstatné, aby bylo jednoznačně prokázáno, že takové chování dosáhlo intenzity trestného činu, naplnilo skutkovou podstatu a bylo jednoznačné, že k němu skutečně došlo v míře, kterou uvádí poškozená. Soud prvního stupně se přiklonil k výpovědi poškozené, a současně absenci nebo nejednoznačnost dalších důkazů vysvětlil tím, že u trestných činů je to běžné a že je i běžné, že poškozená se nikomu nesvěřila. Jenže hodnocení důkazů se tím dostává do kruhu, kdy absence ostatních důkazů je odůvodňována předpokladem, že poškozená je v postavení oběti. V této souvislosti cituje závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 04. 2022, sp. zn. 4 Tdo 134/2022, a v souladu s tímto rozhodnutím odkazuje na rozhodnutí Ústavního soudu nesoucí se v tomto duchu, konkrétně na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 2. 2022, sp. zn. IV. ÚS 2773/20, ze dne 8. 8. 2013, sp. zn. II. ÚS 2142/11 a ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01. Rovněž připomíná, že Nejvyšší soud ČR taktéž zdůraznil „povinnost soudu objasňovat stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede (viz § 2 odst. 5, § 164 odst. 3 tr. ř.)“, a také „povinnost soudu vypořádat se v rozsudku nebo usnesení s obhajobou a v jejím rámci s navrženými důkazy ve smyslu § 125 odst. 1 tr. ř.“ s tím, že Nejvyšší soud odkazuje i na závěry Evropského soudu pro lidská práva, jenž uvedl, že „pravidlo in dubio pro reo, které je specifickým výrazem zásady presumpce nevinoty, vyžaduje, aby soudci nevycházeli z předem pojatého přesvědčení, že obviněný spáchal čin, který je mu kladen za vinu, aby důkazní břemeno spočívalo na obžalobě a aby případné pochybnosti byly využity ve prospěch obviněného“. Nejvyšší soud dále zdůrazňuje, že „Nelze tak než vyžadovat nejvyšší standard při rozhodování o vině a při nedosažení tohoto standardu je nutné shledat obviněného nevinným, jakkoli pravděpodobná se jeho vina může zdát“ a odkazuje zde rovněž na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 2. 2022, sp. zn. IV. ÚS 2773/20, či nálezy ze dne 8. 10. 2022, sp. zn. II. ÚS 2016/20). Neboť jak Nejvyšší soud uvádí s odkazem na další nálezy Ústavního soudu „jakkoliv vysoký stupeň podezření sám o sobě není s to vytvořit podklad pro odsouzení“ (nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 6. 1998, sp. zn. III. ÚS 398/97). A také „Trestní řízení vyžaduje ten nejvyšší možný stupeň jistoty, který lze od lidského poznání požadovat alespoň na úrovni obecného kritéria prokázání mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost“ viz nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2006, sp. zn. IV. ÚS 335/05. Také Ústavní soud (nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 2. 2022, sp. zn. IV. ÚS 2773/20, či nálezy ze dne 3. 11. 2016, sp. zn. I. ÚS 1860/16) upozorňuje na skutečnost, že „mimořádnou pozornost musí soud věnovat hodnocení důkazů v trestních věcech zejména tehdy, jde-li o rozhodující důkaz, tedy o důkaz tak významný nebo důležitý, že jej lze považovat za pravděpodobně určující pro výsledek případu“. Ústavní soud pamatoval i na situace, kdy některé situace mohou být důkazně komplikované (nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2009, sp. zn. II. ÚS 1975/08) a uvádí že „Obecně lze připustit, že některé důkazní situace mohou působit vyšší obtíže pro dodržení principu presumpce nevinoty, a proto vyžadují precizní vysvětlení hodnotících úvah soudu v odůvodnění jeho rozsudku. Typickým příkladem takové situace je tzv. řetězec nepřímých důkazů. Ten je pochopitelně v každém konkrétním případě jinak pevný. Nezřídka je však udržitelný jen při přesvědčivosti každého jednotlivého konkrétního článku. Vyvrácením jednoho článku pak padá usvědčující důkazní konstrukce jako celek.“ Má za to, že shora uvedené zásady nebyly v řízení zcela naplněny, neboť v situaci, kdy celé odsouzení stojí v podstatě na tom, že výpověď poškozené, je hodnocena jako věrohodná a z výpovědí svědků události jednoznačně nevyplývají a z ostatních důkazů nevyplývá intenzita, které mělo jeho jednání dosahovat tak, aby došlo k naplnění trestnosti činu, pak by měl být vypracován znalecký posudek, protože soud vlastně činí závěry, které spadají do jiné oblasti odbornosti. Soud I. stupně mu současně uložil poměrně vysoký nepodmíněný trest, aniž by vzal v úvahu, že takový trest mu zasáhne poměrně značně do života a proti tomu se náklad na znalecký posudek nejeví jako nadbytečný. Znovu opakuje, že rozporuje bezezbytku celou výpověď paní R. V. a také výpověď svědkyně p. S., která tvrdí že viděla modřiny apod., když současně vypověděla, že se během jejich společného soužití s p. V. nestýkala. K výpovědi poškozené dále uvádí,

že její tvrzení že spolu nebyli ve vztahu po jeho propuštění z výkonu trestu není pravdivé, neboť poškozená kladla nároky a požadavky na setrvání ve vztahu, které sdělovala jeho matce. Nesouhlasí ani s tvrzením, že měl poškozené vyrazit zuby, upozorňuje na fakt, že svědkyně paní S. uvedla, že tyto informace má z doslechu. Neexistuje žádný přímý důkaz, ani žádný lékařský záznam. Soud prvního stupně rovněž neuvážil, že intenzita zranění vyplývajících ze spisu neodpovídá incidentu ze dne 30. 12. 2021 a tvrzení poškozené považuje za účelové. Je přesvědčen, že první soud nabyt přesvědčení, že se udaly věci tak, jak uvedla poškozená, aniž by k tomu měl přímé důkazy - např. záznamy o lékařském ošetření. Naopak s poškozenou spolu mluvili dlouhé hodiny přes WhatsApp a jiné aplikace a telefon jako takový. Soud prvního stupně rovněž pochybil, pokud nevyslechl jím navrhané svědky, konkrétně jeho matku, která mohla popsat okolnosti jeho vztahu s poškozenou. Dále navrhuje výslech dalších svědků, jejichž výslech považuje za nutný s ohledem na obsah výpovědi svědků předvolaných obžalobou, a to pana R. K. nar. se kterým žili s poškozenou ve stejné domácnosti v období listopadu 2019 do září 2021. Současně navrhuje provedení dalších listinných důkazů – dopisů, které mu zaslala do výkonu trestu poškozená, tyto odvolacímu soudu předloží. Ze všech shora uvedených důvodů proto navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k doplnění dokazování.

4. Poškozená R. V. odvoláním odůvodněním zmocněncem napadá výrok o náhradě nemajetkové újmy v té části, kde jí nebyl přiznán požadovaný úrok z prodlení. Žádá, aby jí byl současně s již přiznaným nárokem na náhradu nemajetkové újmy za bolestné v částce 12 150,90 Kč a za zásah do osobnostních práv v částce 100 000 Kč přiznán i zákonný úrok z prodlení z obou částek, a to od právní moci tohoto rozsudku do zaplacení.
5. Z podnětu odvolání obžalovaného krajský soud jako soud odvolací přezkoumal všechny výroky napadeného rozsudku, z podnětu odvolání poškozené byl přezkoumán toliko výrok o náhradě nemajetkové újmy jí se týkající, přezkoumána byla i správnost postupu řízení, které vydání napadeného rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, přičemž k vadám, které nebyly odvoláními výslovně vytýkány, odvolací soud mohl přihlížet, jen pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž odvolání byla podána, a dospěl k níže popsáním závěrům.
6. Soud I. stupně provedl v souladu s procesními předpisy dokazování v rozsahu postačujícím pro rozhodnutí, provedené důkazy také správně zhodnotil, jak to předpokládá ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, a učinil z toho logicky vyplývající skutkové a právní závěry. Úvahy, kterými se při tom řídil, podrobně a přesvědčivě popsal v odůvodnění svého rozhodnutí, a odvolací soud se s nimi mohl plně ztotožnit, stejně jako s výrokem o trestu. Pochybení se pak dopustil toliko ve výroku o náhradě nemajetkové újmy poškozené V., jak bude ještě níže rozvedeno.
7. K námitkám odvolání obžalovaného směřujícím proti učiněným skutkovým zjištěním soud druhého stupně předně připomíná, že není účelem rozhodnutí odvolacího soudu znovu se zabývat hodnocením provedených důkazů, neboť toto je výsadním právem nalézacího soudu, a pokud nebyly prvním soudem učiněny takové skutkové závěry, které z důkazů nevyplývají, nemá ani odvolací soud žádnou zákonnou možnost do jeho rozhodnutí zasahovat, když současně se první soud vypořádá se všemi pro rozhodnutí významnými skutečnostmi, jak se i stalo v nyní projednávaném případě. Odvolací námitky obžalovaného jsou v podstatě opakováním a rozvinutím jeho dříve uplatněné obhajoby, se kterou se ovšem první soud náležitě vypořádal. Správně konstatoval, že u trestné činnosti této povahy je obvyklé, že stojí proti sobě výpověď obžalovaného a výpověď poškozené, přičemž obžalovaný popíral, že by se dopustil vůči poškozené takového jednání, které ona ve své výpovědi popsala. Soud prvního stupně nepominul, že výpověď poškozené R. V. je jediným přímým usvědčujícím důkazem, a při vědomí, že za takové důkazní situace je třeba se důkladně zabývat obhajobou obžalovaného a velice

pečlivě hodnotit svědeckou výpověď poškozené, a to jak z hlediska její vnitřní přesvědčivosti, tak i z hlediska jejího souladu s ostatními důkazy, v odůvodnění svého rozhodnutí oběma těmito výpovědím věnoval náležitou pozornost, hodnotil je nejen jednotlivě, ale i ve všech vzájemných souvislostech, a vypořádal se přitom i se všemi relevantními skutečnostmi. Úvahy, kterými se přitom řídil, velice podrobně a přesvědčivě v odůvodnění svého rozhodnutí rozvedl, a učiněné závěry tak nelze označit za vadné, neboť nejsou v rozporu s provedenými důkazy a jsou výsledkem úvah, které se řídí zásadami formální logiky. Právem se tak při zjišťování skutkového děje opíral o svědeckou výpověď poškozené V. [REDAKCE], kterou důvodně považoval za spolehlivý usvědčující důkaz. Námitky obžalovaného směřující do nevěrohodnosti této výpovědi nejsou důvodné, neboť poškozená ve své výpovědi přesvědčivě popsala chování obžalovaného vůči ní, přičemž věrohodnost jí uváděných údajů je pak podporována i dalšími důkazy, o jejichž objektivnosti není relevantního důvodu jakkoliv pochybovat. Zcela markantní je to v případě popsaném pod bodem III. / výroku o vině napadeného rozsudku, kdy tvrzení poškozené V. [REDAKCE] o tom, že když šla ulicí [REDAKCE], tak jí obžalovaný doběhl a zezadu na ni skočil, povalil jí na zem tak, až se udeřila hlavou o silnici, ona při tom volala o pomoc, je v souladu s tím, jak se k věci vyjádřil svědek T. [REDAKCE] V. [REDAKCE], který poškozené přišel na pomoc. Kromě výpovědi poškozené je tak i výpověď svědka V. [REDAKCE], který k obžalovanému a ani k poškozené nemá žádný vztah, zcela spolehlivě vyvrácena obhajoba obžalovaného, že v době pádu byli s poškozenou vůči sobě čelem a že se mohla udeřit do hlavy nikoli o chodník, ale o jeho hlavu nebo rameno. Soud prvního stupně pak také správně uzavřel, že v této části je výpověď poškozené podepřena i vyjádřením svědkyně S. [REDAKCE] a koresponduje i se závěry lékařských zpráv o ošetření poškozené. Uváží-li se tedy skutečnost, že popis děje v ulici [REDAKCE] uváděný poškozenou je v souladu s tím, co vyplynulo i z dalších provedených důkazů, a že těmito důkazy tak byla spolehlivě vyvrácena obhajoba obžalovaného k této části skutku uplatněná, nelze skutečně soudu prvního stupně jako vadný vytýkat závěr, že výpověď poškozené je věrohodným usvědčujícím důkazem i ve vztahu k dalšímu projednávanému jednání obžalovaného, u kterého nebyla přítomna žádná další osoba kromě obžalovaného a poškozené. Lze tak konstatovat, že jednání obžalovaného předcházející napadení poškozené v ulici [REDAKCE] popsané v bodě III. / první soud správně zjistil z výpovědi poškozené, která jeho jednání skutečně popsala takovým způsobem, který plně koresponduje s obsahem videonahrávky, kterou obžalovaný poškozené krátce před tím zaslal, jak je to na podrobně v odůvodnění napadeného rozsudku poukazováno. První soud pak také správně poukázal i na obsahy předchozích zpráv, které obžalovaný poškozené zaslal, jakož i videonahrávku z 30. 11. 2023, a proto za vadný nelze považovat ani jeho závěr, že není důvodu poškozené nevěřit ani v té části, kde se vyjadřovala k vyhrůžkám ze strany obžalovaného, o jejichž závažnosti svědčí i prokázaný fakt, že v bytě zanechala svého malého syna a vyběhla na ulici, kde volala o pomoc. Ničeho pak nelze namítat ani proti způsobu, kterým soud prvního stupně zhodnotil výpověď svědka Č. [REDAKCE], když jiný než učiněný závěr o nedůvěrohodnosti tvrzení tohoto svědka ke skutku pod bodem III. / by byl v rozporu s provedenými důkazy i se zásadami formální logiky. Pokud se pak týká skutků popsaných pod body I./ a II. / výroku o vině, lze s ohledem na shora konstatované jen znovu opakovat, že ani v této části nemohly být odvolacím soudem akceptovány výtky obžalovaného směřující do nevěrohodnosti výpovědi poškozené V. [REDAKCE]. Soud prvního stupně zcela správně poukázal na to, že některé z údajů uváděných poškozenou byly podepřeny dalšími důkazy – v případě skutku popsaného pod bodem I./ výpovědi svědkyně B. [REDAKCE] a fotografií založenou na čl. 60 spisu, výpovědi svědků Č. [REDAKCE] a S. [REDAKCE], i dalšími ve spise založenými fotografiemi dokumentující zranění poškozené, a v případě skutku popsaného pod bodem II. / pak nemohl pominout obsah jejich předchozí elektronické komunikace, ze které skutečně nevyplývá, že by poškozená měla zájem na obnovení intimního vztahu s obžalovaným, jak ten uváděl. Obsahu této komunikace pak také plně odpovídá závěr prvního soudu o tom, že ze strany obžalovaného se jednalo v zásadě o vynucování si kontaktu s poškozenou hraničící až s psychickým nátlakem a vyhrožováním, jak je to i zjevné z nahrávky videohovoru obžalovaného s poškozenou ze dne

30. 11. 2023. Je tak nutno plně souhlasit s prvním soudem, že z předmětné komunikace vyplývá, že obžalovaný nebral ohledy na přání poškozené, neustále se jí vnucoval, nebyl schopen vzít na zřetel, že o něj už nestála, jak je to konstatováno v bodě 15. napadeného rozhodnutí, a soud prvního stupně pak také zcela logicky z toho dovedl, že pokud se takto prokazatelně k poškozené choval, není vůbec vyloučeno, že stejným způsobem ignoroval její prosby, aby ji nechal být, když si vnucoval přes její nesouhlas výhrůzkami pohlavní styk, jak to poškozená ve své výpovědi popsala. Nelze ani přisvědčit obžalovanému, že dokazování mělo být doplněno o znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie či psychologie na jeho osobu a osobu poškozené, neboť je nutno souhlasit s prvním soudem, že rozsah provedených důkazů je dostačující, neboť prokazují takový skutkový děj, o němž nejsou žádné důvodné pochybnosti. Totéž pak lze konstatovat i k požadavku obžalovaného na provedení svědeckého výslechu jeho matky, a proto i v této části lze pro stručnost odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí, konkrétně na bod 10., v němž první soud vysvětlil důvody, pro které těmto důkazním návrhům obžalovaného nevyhověl. Ostatně o tom, že soud prvního stupně věnoval provedeným důkazům včetně výpovědi poškozené V. [redacted] maximální pozornost, svědčí i okolnost, že ve všech třech bodech ve výroku o vině upřesnil popis skutku tak, aby odpovídal zjištěním z nich vyplývajícím.

8. Nezbyvá tak nic jiného než opakovat, že úvahy obžalovaného týkající se účelovosti a nevěrohodnosti tvrzení poškozené jsou irelevantní, když ani ze spisového materiálu nevyplývá jediná okolnost vzbuzující takové podezření. K poukazům odvolatele na v odvolání konkretizovaná judikurní rozhodnutí pak lze jen uvést, že všechny tam zdůrazňované principy a závěry soud prvního stupně v projednávané věci dodržel, jeho závěry reflektují zjištění vyplývající z provedených důkazů, které hodnotil přesně tak, jak mu to ukládá ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, a proto v tomto směru nelze napadenému rozhodnutí ničeho vytknout. Na správnosti učiněných skutkových závěrů pak nemohou nic změnit ani obžalováním v rámci odvolacího řízení předložené dopisy od poškozené, neboť tyto mu poškozená zasílala do výkonu trestu odnětí svobody v průběhu roku 2022, přičemž obžalovaný byl ve věznicí až do listopadu 2023, a z výpovědi poškozené vyplynulo, že obžalovanému oznámila konec jejich vztahu při telefonickém hovoru, takže obsah dopisů nelze skutečně přeceňovat. Důvodným pak také nebyl shledán důkazní návrh obžalovaného na provedení svědeckého výslechu pana K. [redacted], neboť ani od tohoto navrhovaného doplnění dokazování nelze očekávat, že by tento důkaz mohl zvrátit správnost skutkových zjištění okresního soudu. Uvedený svědek by se měl totiž vyjadřovat ke soužití obžalovaného a poškozené do měsíce září 2021, tedy mimo nyní posuzované období. V tomto směru tak již není třeba ničeho dalšího dodávat k podrobnému a správnému odůvodnění napadeného rozsudku, neboť soud I. stupně se vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí a řídil se správnými úvahami, se kterými se odvolací soud mohl plně ztotožnit.
9. Správně zjištěné jednání obžalovaného pak soud prvního stupně správně právně posoudil v bodě I./ jako přečin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1 trestního zákoníku, v bodě II./ jako zvlášť závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku a v bodě III./ jako přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku, a pokud jde o podrobné důvody použité právní kvalifikace, může i zde odvolací soud pro stručnost odkázat na správné a vyčerpávající odůvodnění napadeného rozhodnutí, a pouze dodává, že na právní kvalifikaci užitou v bodě II./ se ničeho nemění ani po novele trestního zákoníku účinné od 1. 1. 2025.
10. Dále byl přezkoumán výrok o trestu, ovšem ani ve vztahu k němu neshledal odvolací soud žádné pochybení. Soud prvního stupně v souladu se zásadami ukládání souhrnného trestu vyjádřenými v ustanovení § 43 odst. 2 trestního zákoníku správně ukládal za přečin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1 trestního zákoníku popsany v bodě I./ souhrnný trest

i za sbíhající se dva přečiny zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku z rozsudku Okresního soudu v Jeseníku ze dne 15. 11. 2022, sp. zn. 2 T 140/2022. Vzhledem k tomu, že tímto rozsudkem byl obžalovanému uložen již nepodmíněný trest odnětí svobody, nemohl ani prvý soud uvažovat o uložení jiného druhu trestu, než nepodmíněného trestu odnětí svobody, a pokud ho vyměřil ještě v dolní polovině zákonného rozpětí, nejedná se o trest nezákonný či nepřiměřeně přísný, když pouze takovýto trest by mohl být odvolacím soudem změněn. Za přiměřený je pak nutno považovat i trest, který byl obžalovanému uložen za trestné činy popsané pod body II.) a III.) výroku o vině napadeného rozsudku. Uváží-li se totiž zjištění k osobě obžalovaného, a dále pak povaha a závažnost obou projednávaných deliktů, a v neposlední řadě též postoj obžalovaného k věci, jak je na to prvním soudem poukazováno, nelze skutečně trest odnětí svobody vyměřený ještě v dolní polovině zákonného rozpětí 2 až 10 let, a to v trvání 4 roků, považovat za trest neadekvátní. Naopak zvolenou výměrou trestu dal okresní soud dostatečně najevo, že vzal v úvahu i všechny okolnosti, které vůbec svědčily ve prospěch obžalovaného včetně toho, že za násilnou trestnou činnost je trestán poprvé. Pro výkon obou trestů pak byl obžalovaný v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, takže ani v této části výrok o trestu žádnou vadou netrpí. Výrok o trestu tak byl stejně jako výrok o vině shledán odvolacím soudem zcela správným a zákonným.

11. Totéž pak lze konstatovat k výroku o náhradě škody ve vztahu k poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, která včas a řádně doložila vznik škody v částce 12 945 Kč, a proto právem byl obžalovaný dle § 228 odst. 1 trestního řádu zavázán povinností k její náhradě.
12. Odvolací soud se však nemohl ztotožnit s výrokem o náhradě nemajetkové újmy poškozené R■■■■ V■■■■, který byl přezkoumáván nejen z podnětu odvolání obžalovaného, ale i této poškozené. Předně soud prvního stupně pochybil, pokud podle § 228 odst. 1 trestního řádu zavázal obžalovaného povinností zaplatit jí na náhradě nemajetkové újmy za bolestné částku 12 150,90 Kč, neboť – jak i sám soud na toto v důvodech svého rozhodnutí upozorňuje – lékařem stanovené bolestné za poranění utrpěné poškozenou dne 23. 12. 2023 činí 30 bodů, což v přepočtu vzhledem k zákonem stanovené hodnotě jednoho bodu činí celkem částku 12 105,90 Kč. Již tato zjevná chyba vedla odvolací soud ke zrušení výroku o náhradě nemajetkové újmy poškozené V■■■■. Je sice pravda, že poškozená, resp. její zmocněnec, blíže nespecifikovali výši zákonného úroku z prodlení, který požadovali, nicméně odvolací soud má za to, že na rozdíl od občanskoprávního řízení v řízení trestním není nutno striktně trvat na takové specifikaci, zejména když výše zákonného úroku odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o 8 procentních bodů, v konkrétním případě se tedy jedná o úrok ve výši 12,75%, který tak měl být současně poškozené V■■■■ přiznán.
13. Z důvodů výše uvedených proto odvolací soud postupoval podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 trestního řádu a v napadeném rozsudku zrušil z podnětu odvolání poškozené R■■■■ V■■■■ výrok o jejím nároku na náhradu nemajetkové újmy. Jelikož uvedenou vadu mohl odvolací soud napravit sám, při nezměněném výroku o vině, výroku o trestu a výroku o náhradě škody poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR s použitím § 259 odst. 3 trestního řádu znovu rozhodl tak, že podle § 228 odst. 1 trestního řádu zavázal obžalovaného V■■■■ H■■■■ povinností nahradit poškozené R■■■■ V■■■■ na náhradě nemajetkové újmy za bolestné částku 12 105,90 Kč a na náhradě nemajetkové újmy za zásah do osobnostních práv částku 100 000 Kč, jak to již správně rozhodl prvý soud s tím, že bylo napraveno shora konstatované písařské pochybení, a dále odvolací soud doplnil ke každé náhradě povinnost, že uvedenou částku je obžalovaný povinen zaplatit s 12,75% úrokem z prodlení počínaje právní mocí tohoto rozhodnutí do zaplacení, jak poškozená navrhovala. Pokud se týká výše jednotlivých náhrad,

může odvolací soud pro stručnost v této části odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, v němž prvý soud srozumitelně a přesvědčivě vysvětlil důvody, pro které k jednotlivým výším náhrad dospěl a se kterými se odvolací soud mohl plně ztotožnit.

14. Jelikož napadený rozsudek byl změněn toliko na podkladě odvolání poškozené R [redacted] V [redacted] bylo dále odvolacím soudem rozhodnuto o odvolání obžalovaného V [redacted] H [redacted] tak, že toto bylo jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Jen je-li zde některý z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu, lze proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Dovolání mohou podat jednak nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu a obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje, a musí mít obsah uvedený v § 265f tr. řádu. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud.

Praha 16. ledna 2025

JUDr. Ladislav Koudelka, Ph.D. , v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová